

РЕШЕНИЕ

№ 416

гр. Пловдив, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Иван Г. Бекяров

при участието на секретаря Елена Анг. Апостолова
като разгледа докладваното от Иван Г. Бекяров Административно
наказателно дело № 20225330204858 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление (НП) № 356071-F385234/03.09.2018 г.
на директор на дирекция „Контрол“ в ТД на НАП Пловдив, с което на „***“ ЕООД с
ЕИК ***, на основание чл. 273 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК)
е наложена имуществена санкция в размер на 250 лв. за нарушение на чл. 37, ал. 2 от
ДОПК.

Дружеството жалбоподател моли да се отмени НП. Аргументите са свързани с
нарушаване на чл. 34 от ЗАНН, допускането на съществено процесуално нарушение в
описанието на обстоятелствата в акта за установяване на административно нарушение
(АУАН), по връчване на НП, оспорва се фактическата обстановка, както и се твърди
наличието на предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Твърди се, че
управителят на дружеството е бил дългострочно извън страната и това обстоятелство е
било известно на държавната администрация. Не се представлява в съдебно заседание.
В допълнителна писмена молба се възразява по редовното уведомяване на управителя
на дружеството по имейл.

Въззиваемата страна ТД на НАП Пловдив, чрез процесуалния си представител,
моли съда да потвърди НП като правилно и законосъобразно. Приема, че
постановлението е издадено при спазване на законодателните изисквания,
включително и за уведомяване по имейл, доколкото дружеството само е декларирано
последния. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като съобрази доказателствата по делото поотделно и в тяхната
съвкупност прие за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу акт подлежащ на обжалване и изхожда от
лицето, което е санкционирано, поради което се явява допустима.

От фактическа страна съдът установи следното:

Дружеството жалбоподател „****“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, било учредено и вписано в Търговския регистър към Агенцията по вписванията на 13.03.2017 г. То било регистрирано по ЗДДС лице с ИН по ЗДДС BG*** със заявление с вх. № ДДС.0000-0027049 от 16.03.2017 г. То осъществявало търговска дейност през 2017 г. Със заявлението за регистрация бил деклариран и имейл адрес на дружеството „****“. Към заявлението била приложена и декларация от управителя му към онзи момент, включително и относно електронния адрес за кореспонденция. Непосредствено след учредяването му, на 29.03.2017 г., в Търговския регистър било вписано обстоятелство относно промяна на едноличния собственик на капитала, като такъв бил вписан управителят му понастоящем О. Х. Г..

Във връзка с търговската му дейност започнала проверка от приходната агенция с № П-16001818038049-ОРП-001 от 22.02.2018 г., която била възложена на *** Р. П.. По този повод с искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № П-16001818038049-040-001 от 27.02.2018 г., изготвено от П., от дружеството следвало да постъпят следните писмени документи и обяснения:

1. Главна книга за отчетната 2017 г.;
2. Оборотна ведомост за 2017 г.;
3. Всички издадени от дружеството фактури за продажби от започване на дейността му до момента на представяне на документите, включително и анулираните;
4. Документи по чл. 116 от ЗДДС, касаещи анулирани фактури;
5. Всички фактури за осъществени от дружеството покупки от започване на дейността му до момента на представяне на документите;
6. Заверени копия на всички транспортни документи, свързани с доставката на стоки и продажбата на стоки;
7. Извлечение от оборотите на банковите сметки на дружеството за периода от започване на дейността му до момента на предоставяне на документите;
8. Документи по чл. 45 от ППЗДДС за осъществени от дружеството вътреобщностни доставки;
9. Фактури и транспортни документи и документи за извършени плащания към клиенти, касаещи осъществени от дружеството вътреобщностни придобивания от момента на започване на дейността му до момента на предаване на документите;
10. Писмено обяснение от представляващия какъв е предметът на дейност на дружеството, в какви обекти се осъществява, кой осъществява счетоводната отчетност на дружеството и на какво основание, какви са източниците на финансиране на дейността на дружеството;
11. Заверени копия на договори за наем на обекти, ползвани от дружеството – сгради и транспортни средства, машини, съоръжения и други.

Срокът определен в искането за представяне на документите бил 10-дневен от връчването му. Искането било връчено от П. на обявения пред приходната агенция електронен адрес за кореспонденция на 27.02.2018 г., за което се получило и електронно потвърждение. В указания срок, а именно до 09.03.2018 г. включително, дружеството не представило пред ТД на НАП – Пловдив исканите документи и писмени обяснения. На 13.03.2018 г. инспекторът по приходите направила проверка в деловодната система на НАП за постъпване на исканите документи и обяснения, при която констатирала, че към тази дата те също не били предоставени. Последното документирала с Протокол № 1347285 от 13.06.2018 г.

Въз основа на тези данни бил съставен АУАН № F385234/17.05.2018 г. срещу дружеството за нарушение на чл. 37, ал. 2 от ДОПК. Актът е съставен в присъствието на свидетел и представителя на дружеството. Подписан е без възражения. След съставянето му не са постъпили такива в писмен вид.

За извършеното нарушение било издадено обжалваното НП, с което на дружеството била наложена имуществена санкция по чл. 273 от ДОПК в размер на 250 лв. за нарушението. Постановлението било връчено на 05.08.2022 г. Дружеството било търсено, за да му бъдат връчени наказателни постановления многократно, за което били съставени следните протоколи: Протокол № 1474651 от 29.07.2022 г. на адрес ***; Протокол № 1474652 от 29.07.2022 г. на адрес ***; Протокол № 1474653 от 29.07.2022 г. на адрес *****, като и на трите адреса не било намерен представителя на дружеството за връчване на документите.

В данъчното досие на дружеството не се установява класирано Искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице на дата 27.02.2017 г.

Описаната фактическа обстановка се установява от показанията на свидетеля Р. П. - актосъставител, както и от приложените към административнонаказателната преписка писмени доказателства, надлежно приобщени към доказателствения материал по делото, включително АУАН, заявление за регистрация по ЗДДС с вх. № ДДС.0000-0027049 от 16.03.2017 г. ведно с писмена декларация от управителя на дружеството, искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № П-16001818038049-040-001 от 27.02.2018 г., писмено удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“, писмо с рег. № 70-00-7825 #6 от 07.10.2022 г. от ТД на НАП Пловдив, писмо с рег. № 11-01-688 #1 от 19.10.2022 г. от ТД на НАП Пловдив, Протокол № 1474651 от 29.07.2022 г., Протокол № 1474652 от 29.07.2022 г., Протокол № 1474653 от 29.07.2022 г. всичките за връчване на документи от служител на ТД на НАП – Пловдив, Протокол № 1347285 от 13.06.2018 г. за констатиране на обстоятелства, оправомощителна заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018 г. на ЦУ на НАП.

Разпитана в съдебно заседание свидетелката потвърждава авторството на АУАН и поддържа констатациите в него. В допълнение изяснява, че лично е изготвила искането и го е изпратила за връчване на обявения електронен адрес за кореспонденция. Същата е възприела удостоверението, че искането е получено, което се връща в информационната система при отваряне на електронното писмо и документите към него, а на по-късен момент е направила проверка за депозирането на документи и писмени обяснения, което все още не било сторено.

Показанията ѝ съдът намира за обективни, логични, последователни и подробни, непротиворечиви и в пълно съответствие с приетите по делото писмени доказателства – изготвеното искане за предоставяне на документи и писмени обяснения, удостоверение за извършено връчване по електронен път, протокол за последваща проверка в информационната система на НАП, поради което им дава вяра изцяло.

Относно приложението на процесуалните правила:

При съставяне на АУАН и издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Не се констатираха нарушения на процедурата по съставянето на АУАН и НП, който да са съществени, като да опорочават административнонаказателното производство и самите актове и да нарушават правата на нарушителя.

Актът е съставен изцяло в съответствие с разпоредбата на чл. 42 и чл. 43 от ЗАНН, като нарушението е изчерпателно описано и подробно са посочени обстоятелствата, при които е извършено. Актът е съставен от компетентно лице съгласно представената заповед и в същия е дадена правна квалификация на установеното нарушение. Не е ограничено правото на нарушителя по чл. 44 от ЗАНН в тридневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него, от което дружеството жалбоподател не се е възползвало. Актът е съставен в присъствието

на свидетел и управителя на дружеството, с което е спазено условието по чл. 40 от ЗАНН.

Постановлението е издадено от компетентен орган в кръга на неговата компетентност, в предвидената от закона форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и е съобразено с целта на закона. Спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН, доколкото нарушението е установено на 09.03.2018 г. с изтичане на срока за депозиране на документите и обясненията пред ТД на НАП - Пловдив, актът е съставен на 17.05.2018 г. (в тримесечен срок от откриване на нарушението), а постановлението е съставено на 03.09.2018 г. (в шестмесечен срок от съставяне на АУАН). Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл. 57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя.

Нарушението е описано надлежно в НП от фактическа страна, като административнонаказващият орган е посочил ясно и подробно в обстоятелствената част всичките му индивидуализиращи белези (време, място, авторство и обстоятелства, при които са извършени). Затова не може да се приеме, че е засегнато правото на защита на нарушителя и последният е имал пълната възможност да разбере за какво точно е ангажирана отговорността му – за нарушаване на правилата за предоставяне на данни на приходната агенция. Във връзка с последното следва да се посочи, че възражението за допуснато съществено нарушение в АУАН и НП относно описанието на релевантните обстоятелства съдът прецени като неоснователно. То касае посочването в обстоятелствената част на акта и постановлението, че потвърждението за получаване на искането е от 27.02.2017 г. Очевидно е, че това посочване представлява техническа грешка, доколкото е невъзможно получаването на искането да предхожда като дата съставянето му, началото на проверката, а и срокът в размер на 10 дни е посочен до 09.03.2018 г.

Не може да бъде прието и възражението за момента на връчването на постановлението и прилагането на последиците по чл. 34 от ЗАНН. Последните са поставени по условието постановлението да е издадено извън предвидените срокове (което не е налице), а не връчено извън тях, какъвто е настоящият случай. В тази връзка следва да се посочи, че постановлението не изисква съставянето му и връчването му в присъствието на нарушителя/негов законен представител.

Не е нарушена и процедурата по уведомяване на дружеството по електронен адрес и изпращането на искането по него. Съгласно чл. 28, ал. 2 от ДОПК всяко лице има право да посочи електронен адрес за получаване на съобщения, какъвто е настоящият случай. Нещо повече, този адрес не е променен и до момента на разглеждане на спора по същество, като е недопустимо лицето да черпи права от недобросъвестното си поведение, а в случай че се претендира друг да е легитимния електронен адрес, това обстоятелство следва да се твърди и съответно докаже, включително и че е обявено в Търговския регистър и декларирано пред НАП, което не се установява по делото, а и не се твърди. Съгласно чл. 29, ал. 4 от ДОПК съобщенията могат да се връчат и чрез електронен адрес, а по чл. 30, ал. 6 от ДОПК електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на запис в информационната система или чрез електронен документ, подписан с квалифициран електронен подпис. Такъв е и процесният случай, доколкото искането е било пратено на заявения електронен адрес и е генерирано удостоверение за връчване именно по този начин.

Въпреки изложеното обаче съдът намира, че наказателното постановление е незаконосъобразно и следва да се отмени, доколкото е изтекла абсолютната давност относно наложеното наказание.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. ЗАНН не урежда изрично института на абсолютната давност за наказателно преследване. Доколкото обаче давността има за последица изключване на отговорността (наказателното преследване изобщо), за неуредените въпроси следва да се приложат разпоредбите на НК, тъй като ЗАНН урежда само сроковете за образуване на административнонаказателното производство – чл. 34, ал. 2 от ЗАНН и сроковете за изпълнение на влезлите в сила наказателни постановления – чл. 82 от ЗАНН, но не и абсолютната давност за преследване. Оттам и въпросите за абсолютната давност остават неуредени. Сроковете по чл. 34 от ЗАНН се отнасят до образуване на административно – наказателното производство, докато давността за преследване се прилага независимо от вече образуваното такова и спазването на посочените срокове. Да се приеме обратното и да не признава института на абсолютната давност, означава да се толерира неоправдано дългото бездействие на държавата в лицето на администрацията при упражняване на репресивните й правомощия, което противоречи на целите на държавната принуда и репресия, независимо била тя наказателна или административна. Със същите аргументи би се достигнало и до абсурдното разрешение за по-силна по интензитет и цели принуда, каквато е наказателната да се прилага института на абсолютната давност, а за по-леката – административната, да не се прилага. Затова и по аргумент за цялото и за по-силното основание следва и за по-малкото и по-слабото, каквото е административнонаказателното производство, да се приложи по аналогия и абсолютната давност, подробно уредена в НК.

Съобразно трайната съдебна практика в административнонаказателния процес намират приложение правилата на давността, която бива два вида:

А) Преследвателска давност, уредена в чл. 34 от ЗАНН и която касае

и чл. 80 и чл. 81 от НК, която ограничава във времево отношение възможността на държавата чрез съответния компетентен орган да реализира с влязъл в сила акт наказателната, респективно административнонаказателната отговорност на дадено лице.

Преследвателската давност в общия случай започва от деня, в който е довършено престъплението/нарушението - чл. 80, ал. 3 от НК, и тече до реализиране на наказателната/административнонаказателната отговорност на дееца с влязъл в сила акт. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност - чл. 81, ал. 2 от НК. Абсолютната давност изключва наказателното/административнонаказателното преследване независимо от спирането и прекъсването на обикновената давност - чл. 81, ал. 3 от НК.

Б) Изпълнителска давност, уредена в чл. 82 от НК и чл. 82 от ЗАНН, която ограничава във времево отношение правомощията на държавата да изпълни едно вече наложено с влязъл в сила акт наказание, като приложното поле на същата обхваща периода след влизане в сила на НП, до окончателното изпълнение на наложеното наказание. В този случай обаче е уреден института на абсолютната изпълнителска давност в ЗАНН. Следователно законодателят очевидно не третира благоприятно бездействието на държавата чрез компетентните й органи.

В конкретния случай и въз основа на изложеното и данните по делото, тъй като няма влязло в сила наказателно постановление и административнонаказателния

процес е все още неприключил, меродавни са нормите, отнасящи се за преследвателската давност, уредени в НК.

Тук следва да се съобразят и постановките на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС, според които сроковете по чл. 34 от ЗАНН са давностни, като проявна форма на преследвателската давност, като в административнонаказателния процес намира субсидиарно приложение абсолютната преследвателска давност от 4 години и 6 месеца. Същата тече от довършване на деянието (в конкретния случай 09.03.2018 г.) до влизане в сила на НП (което и към постановяване на настоящия акт и заради образуване на съдебното производство не настъпило).

В процесния случай нарушението се твърди да е извършено на 10.03.2018 г., когато е изтекъл срока за представяне на документи и писмени обяснения. Към датата на издаване на АУАН и НП, предвидените в чл. 34 от ЗАНН давностни срокове не са били изтекли, поради което стриктно погледнато упражняването на властническите правомощия на приходната администрация към този момент се явява законосъобразно.

Бездействието да се връчи постановлението в продължение на близо пет години е довело до изтичане на абсолютната преследвателска давност през септември 2022 г. И към настоящия момент, както вече се отбеляза НП не е влязло в сила.

Съгласно задължителните указания на ППВС № 10 от 28.09.1973 г. по н. д. № 9/1973 г. съдилищата са длъжни да следят служебно за изтичане на давностните срокове в административнонаказателния процес.

Съгласно чл. 63, ал. 6 от ЗАНН съдът, независимо от материалната законосъобразност на наказателното постановление, го отменя и прекратява административнонаказателното производство, в случаите предвидени в закон, един от които е изтичане на преследвателската давност по чл. 34 от ЗАНН, като същото следва да важи и за абсолютната преследвателска давност по НК.

Трайната практика на ВКС приема, че в случай на вече издаден първоинстанционен санкционен правораздавателен акт (тази роля в процесния случай изпълнява НП), ако основанията за прекратяване на наказателното производство настъпят пред въззивната инстанция (в случая тази роля се изпълнява от районния съд) или пред касационната инстанция, те се произнасят с решение, доколкото вече издадения правораздавателен акт не може да се отмени с определение. В този смисъл - Решение № 149/08.10.2020 г., н.д. № 707/2020 г. на ВКС, Решение № 26/13.05.2019 г. по н.д. № 1239/2018 г. на ВКС, Решение № 209 /27.12.2019 г. по н.д. № 614/2019 г. на ВКС.

Изтичането на абсолютната давност се явява безусловна пречка пред продължаващата висиящност на административнонаказателния процес, поради което наказателното постановление следва да се отмени и административнонаказателното производство да се прекрати, без за съда да съществува възможност да разгледа материалноправния спор по същество.

От правна страна съдът намира следното:

Въпреки това обаче и без да се изоставя възприетото дотук, на базата на всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, съдът е на становище, че правилно, както съставителят на акта, така и наказващият орган, са квалифицирали нарушението по посочената разпоредба на чл. 37, ал. 2 от ДОПК. Безспорно е по делото, че дружеството жалбоподател е задължено лице по смисъла на гл. IV от ДОПК. Установява се по категоричен и безспорен начин и обективната и субективна страна на нарушението.

Съгласно разпоредбата на чл. 37, ал. 2 от ДОПК лицето е длъжно да представи всички данни, сведения, документи, книжа, носители на информация и други

доказателства, отнасящи се до неговите права и задължения, до фактите и обстоятелствата, подлежащи на установяване в съответното производство, и да посочи всички лица, държавни или общински органи, при които се намират такива. Последните данни са редовно изискани от служител на приходната агенция, получени са на електронен адрес, за което са били спазени изискванията на кодекса, и задължението за представяне не е изпълнено в определения в искането срок, нито до момента на съставяне на АУАН. Следователно се установява от обективна страна да са осъществени всички признаци на визираното нарушение, в който вид според съда е правилното му квалифициране.

Доколкото с наказателното постановление е ангажирана обективната отговорност на юридическо лице, въпросът за вината не подлежи на изследване в настоящото производство. По тези съображения настоящият съдебен състав намира за доказано по делото жалбоподателят да е осъществил състава на административното нарушение, за които е наказан с обжалваното наказателно постановление.

Изложеното обаче не променя изводите относно незаконосъобразност на постановлението, неговата отмяна и прекратяване на административнонаказателното производство.

По разноските:

С оглед изхода на спора разноси следва да се дължат на дружеството жалбоподател, но доколкото такива не се претендират, то и съдът не разполага с възможността да бъдат присъдени.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 356071-F385234/03.09.2018 г. на директор на дирекция „Контрол“ в ТД на НАП Пловдив, с което на „****“ ЕООД с ЕИК ***, на основание чл. 273 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК) е наложена имуществена санкция в размер на 250 лв. за нарушение на чл. 37, ал. 2 от ДОПК.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство срещу „****“ ЕООД с ЕИК ***, образувано за нарушение по чл. 37, ал. 2 от ДОПК, вменено с АУАН № F385234/17.05.2018 г. и НП № 356071-F385234/03.09.2018 г.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд Пловдив по реда на АПК на касационните основания по НПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____